

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΜΠΕΛ ΕΡΜΑΝ, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΕΝΑ "ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ,

Ο Πιέρ Μορμόν άνοιξε τὸ παράθυρο κι' άνέπνευσε βαθειά τὸν μυρωμένο άέρα πὸ ἔρχόταν ἀπὸ τὸν άνθισμένο κήπο τοῦ Λουξεμβούργου. Ἡ άνοιξις, μὲ μιὰ άνέκφραστη ὠμορφιά, ἦταν διάχυτη παντοῦ, σ' ὄλο τὸ τρελλὸ κι' ἑπιφανιο Παρίσι. Κι' ὠστόσο ὁ Πιέρ Μορμόν ἔνοιωθε μιὰ παράξενη λύπη στὴν καρδιά του. Μονάχα ὁ ἔρωσ μποροῦσε νὰ φέρῃ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του καὶ νὰ στολίση μὲ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τὴ ζωὴ του. Μά, μέχρι τότε δὲν εἶχε αγαπήσει καμμιὰ γυναίκα. Ἦταν μιὰ «στεγνὴ» καρδιά, ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ φίλοι του κ' οἱ συνάδελφοί του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κ' ἡ περιφνημες θεατρικὲς κριτικὲς του ἦσαν τόσο ἀμείλικτες, τόσο καυστικὲς μὲ τὴν πικρὴ εἰρωνεία τους γιὰ τὴ φανερὴ ἔχθρότητά τους. Ἐδειχναν καθαρά πὸς εἶχαν γραφῆ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο πὸ δὲν αγαποῦσε, πὸ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος, γιὰτὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἦταν κακὸς καὶ μοχθηρὸς μὲ κάθε καλλιτέχνη καὶ μὲ κάθε καλλιτέχνηδα τοῦ θεάτρου. Ὡστόσο ἡ κριτικὲς του αὐτὲς τὸν εἶχαν κάνει διάσημο καὶ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ἢ τὶς ὠμορφες ἀρτίστες δὲν άνεγνωρίζετο, ἂν ἡ τέχνη του δὲν ἐπιδοκιμαζόταν πρῶτα ἀπὸ τὸν κριτικὸ Πιέρ Μορμόν. Ἡ ἑβδομαδιαία κριτικὴ ἐπιφυλλίδα του στὸ «Φιγκαρώ» καθώριζε τὰ γούστα καὶ τὶς προτιμήσεις τοῦ ἀριστοκρατικοῦ καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Πιέρ Μορμόν λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ τῆς άνοιξεως, καθὼς ἔκτυταζε μ' ἕνα στυγνὸ θλέμμα τὴν ἠλιόλουστη μέρα ἀπὸ τ' άνοιχτὸ παράθυρο, εἶδε ἀπέναντι, στὸ παλῆ κι' αὐστηρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Βασιλέως Ρενέ», κι' ἀκριβῶς στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο ἕνα χαριτωμένο γυναικεῖο πρῶσωπο πλαισιωμένο μὲ ἄφθονα χρυσόξανθα μαλλιά. Ἡ νέα ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ χαμογέλασε καὶ κατόπιν χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δωματίου, ὁ Πιέρ Μορμόν ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνηση, σάν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ μιὰ ἔνοχλητικὴ σκέψη καὶ γύρισε στὸ τραπέζι του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πρῶγευμα του. Ποιὰ ἦταν ἀρὰ γι' αὐτὴ ἡ νέα; Καμμιὰ ἰδιότροπη Ἀγγλίδα, δίχως ἄλλο. Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Βασιλέως Ρενέ» καθόντουσαν συνήθως φλεγματικοὶ λόρδοι κι' αἰθέρειες Ἀγγλίδες πὸ δὲν ἀργοῦσαν νὰ γίνουσι ἐπιτόλαιες καὶ ἄμυαλες, ὅπως ἡ τρελλὲς Παρισινὲς. Ὡστόσο ἡ εἰκόνα τῆς άγνωστης δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἦταν στ' ἀλήθεια ἕνα θελκτικὸ πλάσμα.

Ὁ Πιέρ Μορμόν, ταραγμένος λιγάκι ἀπὸ ἕνα παράξενο αἶσθημα πὸ τὸ ἔνοιωθε γιὰ πρῶτη φορά στὴ ζωὴ του, ἄρχισε σὲ λίγο νὰ γράφῃ τὴν κριτικὴ ἐπιφυλλίδα του γιὰ τὸ «Φιγκαρώ». Τὸ περιέργο ὅμως εἶνε ὅτι ἀπέφευγε τώρα νὰ φαίνεται θίαιος κι' ἐπιθετικὸς καὶ μερικοὶ χαρακτηρισμοὶ του γιὰ μιὰ νέα καλλιτέχνηδα, μποροῦσαν οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ νὰ θεωρηθοῦν ὡς κολακευτικοί.

Ἐπειτα, ὅταν, τελείωσε, θγῆκε ἔξω, πέρασε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἔφημερίδος του, ἄφησε τὴν κριτικὴ, γευμάτισε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἔστιατόριο τῶν βουλευτάρτων καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του.

Τὸ ἀπόγευμα, ἡ ὠμορφὴ νέα φάνηκε πάλι στὸ παράθυρο. Αὐτὴ τὴ φορά κρατοῦσε μιὰ μεγάλη άνθοδέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα. Τὰ μύρισε βαθειά, κύτταξε πάλι μ' ἕνα χαμόγελο τὸν Πιέρ Μορμόν, τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ ἑλαφρὴ κίνηση τῆς κεφαλῆς καὶ τοποθέτησε τὰ τριαντάφυλλα μέσα σ' ἕνα άνθοδοχεῖο. Ἐπειτα, χάθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔσεπώντας σ' ἕνα χαριτωμένο κρυστάλλινο γυγιο. Κάποιοι θὰ ἦταν δίχως ἄλλο στὸ δωμάτιο καὶ θὰ τῆς διηγείτο καμμιὰ εὐθυμὴ ἱστορία. Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὠρα, ὁ Πιέρ Μορμόν εἶδε νὰ παρουσιάζεται στὸ παράθυρο ἕνας μεσόκοπος ἀριστοκράτης, μὲ μονῦελο στὸ ἀριστερὸ μάτι κι' ἕνα ὕφος κατακτητοῦ τῶν γυναικειῶν καρδιῶν...

Ὁ Πιέρ Μορμόν δυσανασχέτησε. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Τοῦ φαινόταν πὸς ἦταν ἕνας παρείσακτος! Ἦταν τόσο ὠμορφὴ ἐκεῖ-

νὴ ἡ τρυφερὴ σπεννόησίς τους μὲ τὶς ματιὲς καὶ τὰ χαμόγελα! Τί ἤθελε αὐτὸς ὁ ἔνοχλητικὸς «τζέντλεμαν» στὸ δωμάτιο τῆς ὠμορφῆς Ἀγγλίδας;

Ὁ Πιέρ Μορμόν στενοχωρήθηκε, προσπάθησε νὰ διαβάσῃ, δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του καὶ θγῆκε πάλι ἔξω. Στὰ βουλευτάρτα μπῆκε στὸ πρῶτὸ κέντρο πὸ θγῆκε μπροστά του κι' ἐκεῖ, μπροστά σ' ἕνα πυτῆρι μύρα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν άγνωστη. Μὲ τὴ φαντασία του τὴν εἶδε νὰ τριγυρίζῃ στὸ Παρίσι, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ «τζέντλεμαν» μὲ τὸν μονῦελο κι' ἔκανε ἕνα γυρὸ ὑποθέσεις γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ αὐτόν. Ἦταν ἄνδρας τῆς; Ἡ μήπως ἦταν ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς;

Ἄπεφατσε λοιπὸν νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν άγωνία του κι' ὕταν τὸ ἄλλο ἔρᾶδου εἶδε τὴν ὠμορφὴ Ἀγγλίδα νὰ θγαίνει μόνη ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς, τὴν παρακολούθησε ὡς τὸν Κεραμεικὸ. Ἐκεῖ ἡ άγνωστος στάθηκε ἀναποφάσιστη καὶ καθὼς γύρισε λίγο τὸ κεφάλι, ἀντελήφθη κοντά τῆς τὸν Πιέρ Μορμόν. Τὸ πρῶσωπό τῆς τότε φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρὰ καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ τὸν γείτονά τῆς. Ἐκεῖνος, τὴν πλησίασε, τῆς εἶπε τ' ὄνομά του καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συνοδεύσῃ λιγάκι στὸν περίπατό τῆς.

— Ἦθελα νὰ πάω στὴ συνουσία τοῦ Τροκυαντερό... τοῦ ἐξήγησε ἡ Ἀγγλίδα μ' ἕνα χαριτωμένο ξενικὸ τόνο στὴ γαλλικὴ τῆς. Μά εἶνε πειὰ ἀργά. Γι' αὐτὸ στάθηκα ἀναποφάσιστη μὴ ξέροντας τί νὰ κάνω: νὰ γυρίσω στὸ ξενοδοχεῖο ἢ νὰ κάνω ἕναν περίπατο στὰ βουλευτάρτα ;...

— Ἀναλαμβάνω νὰ σὰς διασκεδάσω ἐγώ... τῆς εἶπε ὁ Μορμόν.

Καὶ τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο τοῦ Δάσου τῆς Βουλῶνης. Ἐπειτα, τῆς πρότεινε νὰ φάνε μαζύ, μὰ ἡ νέα ἀρνήθηκε, γιὰτὶ τὴν περίμενε ὁ σύζυγός τῆς. Ὡστόσο, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ τὸν προσκάλεσε νὰ πάρουν τὸ τσάι μαζύ, τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα στὸ δωμάτιό τῆς.

Ὁ Πιέρ Μορμόν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ξάφνιασε τοὺς φίλους του μὲ τὴν άσυνήθιστη εὐθυμία του. Μέθυσε μὲ σαμπάνια, θρῆκε ὅλες τὶς γυναικὲς χαριτωμένες κι' ὄλον τὸν κόσμο θελκτικὸ καὶ τὰ ἔξημερώματα γύρισε στὸ σπίτι του, εὐτυχισμένος ὅσο δὲν ἦταν καμμιὰ ἄλλη φορά.

Τὸ ἀπόγευμα ζύπνησε, ἔκανε προσεχτικὰ τὴν τουαλέττα του, κυττάχτηκε πολλὴ ὠρα στὸν καθρέφτη καὶ κατόπιν πῆγε στὸ τσάι τῆς Ἀγγλίδος πὸ τὴν ἔλε-

γαν Λαίδη Λάιτμαν.

Ἐκεῖνη τὸν ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλη ἔγκαρδιότητα, κάθησε μαζύ του στὸ ντιβάνι, τοῦ μίλησε γιὰ τὸ Παρίσι καὶ τὶς τρελλές του καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔρχόταν κι' ὁ σύζυγός τῆς.

Ὁ Πιέρ Μορμόν δὲν θέλησε νὰ χάσῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Τῆς μίλησε λοιπὸν μὲ τρόπο γιὰ τὴν πρῶτη ματιὰ τους καὶ κατόπιν, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρύψῃ τὸ αἶσθημά του, τῆς ἐξωμολογήθηκε:

— Εἶμαι τρελλὰ ἔρωτευμένος μαζύ σας... Ἀπὸ τὴν πρῶτη μέρα!...

Ἐκεῖνη, σηκώθηκε ἀτότομα, ἀποτραβῆχθηκε στὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ ξέσπασε στὸ κρυστάλλινο γέλιο τῆς.

— Πρέπει νὰ δῶ ἂν ἦρθε ὁ σύζυγός μου... τοῦ εἶπε μ' ἕνα παράξενο τόνο στὴ φωνή.

Καὶ θγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Ὁ Πιέρ Μορμόν ἀπόμεινε μόνος μὲ τὴν ταραχὴ του καὶ τὶς τρελλές σκέψεις του. Ἡ ὠρα περνοῦσε κι' ὅμως ἐκεῖνος δὲν τὴν καταλάβαινε. Ἦταν μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά του. Πόση ὠρα λοιπὸν πέρασε ἔτσι;... Ἀξαφνα άνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ἀγγλος «τζέντλεμαν».

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ὁ Πιέρ Μορμόν, μπροστά σὲ μιὰ μύρα, ἄρχισε νὰ λογιζεται τὴν άγνωστο.

Η ΜΑΓΔΑ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

ζμέσως τήν κλασική μουσική κι' άφωσιώθηκε στήν όπερέττα. 'Επίσης και ή πρωταγωνίστρια 'Ελσα Κράφτ είχε ώραια φωνή και χαρακτηριζόταν τόσο από τούς μουσικούς, όσο κι' από τήν κριτική ως «μεγάλη αιδός».

Οί Γερμανοί ωστόσο προχώρησαν ακόμη περισσότερο κι' έδωσαν μεγάλη σημασία στή μουσική τής όπερέττας, άδιαφορώντας άν έπρόκειτο για ένα ελαφρό θεατρικό είδος. Κι' έτσι έχουμε τόν «Καλλιότρο» και τόν «Βαρώνο Τσιγγάνο» τού Στράους, έργα πού θαυμάζονται για τήν άρτία κι' υπέροχη μουσική τους. 'Επειτα, ό Φράντς Λέχαρ με τίς όπερέττες του, έδημιούργησε τή «χρυσή εποχή» τού νέου είδους και τό έκανε πειά να θεωρηται ως... κλασικό!

'Η Μάγδα Σνάιντερ, ή έγγονή τής παλαιάς μεγάλης καλλιτέχνης, όπως μαντεύετε, ανατραφικε μέσα σ' ένα καθαρώς θεατρικό περιβάλλον. 'Ηταν μόλις δεκαέξη έτών, όταν πρωταγωνίστηκε για πρώτη φορά στή «Γκέισα» και στήν «Εύθυμη Χήρα» κι' από τότε θεωρείται ως μιá από τίς καλύτερες Βιεννέζες σουμπρέττες. 'Ωστόσο, ό κινηματογράφος τής άρεσε περισσότερο κι' έτσι, μόλις άρχισε ή βασιλεία τού ήχητικού, ή Μάγδα Σνάιντερ άφωσιώθηκε σ' αυτόν και «γύρισε» πολλές κινηματογραφικές όπερέττες, πού είνε κι' αυτές ένα τελείως νέο είδος.

'Η Μάγδα Σνάιντερ από τότε δέν έκανε παρά πολύ λίγες εμφανίσεις στα θέατρα τής Βιέννης. Τά «άγκαζαρίσματα» της στό Χόλλυγουντ, στό Βερολίνο και στό Λονδίνο τήν άπασχολούν τούς περισσότερους μήνες τού χρόνου κι' έτσι, κατά τίς διακοπές της, προτιμάει να ξεκουρασθή σε μιá λουτρόπολι, παρά να παίξει πάλι όπερέττες στα βιεννέζικα θέατρα.

ΕΝΑ «ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

—Είμαι ό λόρδος Λάιτμαν... τού είπε με μιá φωνή πού ξάφνιασε τόν Πιέρ Μορμόν. 'Η γυναίκα μου θάρθη σε λίγο...

'Η φωνή του έμοιαζε με τή φωνή τής ώμορφης 'Αγγλίδας. 'Όσο για τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του, ήσαν όμοια μ' εκείνης. Τά ίδια μάτια, τά ίδια χείλη, τό ίδιο χαμόγελο. 'Ο Πιέρ Μορμόν νόμιζε πως ήταν θυμα παραισθήσεως. "Έφερε τό χέρι του στό μέτωπο κι' έκλεισε τά μάτια. Μά μήπως λοιπόν είχε τρελλαθί;

'Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια του, είδε τόν 'Αγγλο λόρδο να θγάξη τόν μονύελο, τό μουστάκι, τήν περρούκα τών μαλλιών και να παρουσιάζεται μπροστά του με τό πρόσωπο τής ώμορφης 'Αγγλίδας.

— Συγχωρήστε με, κύριε Μορμόν... τού ψιθύρισε δειλά.

— Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία!... φώναξε έξω φρενών ό διασημος κριτικός.

— Είμαι ό 'Αγγλος μίμος Χάρρυ Λάιτμαν... τού έζήγησε κείνος. 'Ηρθα στό Παρίσι για να δώσω μιá σειρά παραστάσεων, μα φοβόμουν τήν άδυσώπητη κριτική σας. Γι' αυτό, πριν παρουσιασθώ στον κόσμο, θέλησα να σας δείξω τήν τέχνη μου. 'Υποθέτω ότι μεταμορφώμαι τέλεια σε γυναίκα...

'Ο Πιέρ Μορμόν έσκυψε τό κεφάλι ντροπισμένος. 'Ο θυμός του οργά-οργά υπεχώρησε μπροστά σ' αυτήν τήν άμίμητη φάρσα και τέλος, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό κι' ακράτητο γέλιο.

—Τό πάθημά μου, ώμολόγησε, είνε ή καλύτερη κριτική μου για σας!...

Κι' αλήθεια, όταν ό μεταμορφωτής Λάιτμαν έμφανίστηκε για πρώτη φορά στό Παρισινό Κοινό, ή κριτική έπιφυλλίδα τού «Φιγκαρώ» ήταν ένας ύμνος στήν ασύγκριτη τέχνη του. Αυτή όμως ή κριτική ήταν τό «Κύκνειο άσμα» τού Πιέρ Μορμόν. 'Από τότε δέν άσχολήθηκε πειά με τούς καλλιτέχνες τού θεάτρου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ «ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

παθητικό θυμα, τού άπάντησε ή Νέλλυ.

Τότε ύπως συνέβη κάτι πού κανείς δέν τό περίμενε. Αυτό τό «νευρόσπαστο» έγινε ξαφνικά άνδρας, ρίχθηκε επάνω στή Νέλλυ, τήν τσάκισε στό ζύλο και μόνο πού δέν τήν έπνιξε. Φεύγοντας δε από τό διαμέρισμά της, τής φώναξε :

— 'Ετσι πρέπει να τιμωρούνται ή γυναίκες τού είδους σου!

Θά γαντάζεσθε τώρα ότι ή Νέλλυ έκανε ένα τρομακτικό σκάνδαλο κι' ότι άναστάτωσε τό ξενοδοχείο. Κάθε άλλο. 'Ερωτεύθηκε μάλιστα τρελλά τό «νευρόσπαστο», έγκατέλειψε τούς τρεις συμμορίτες φίλους της και ζή τώρα μαζί του ύπακούοντας τυφλά στή θέλησί του.

Κι' όλοι στό Σαμονί άπορούν πως έγινε αυτό τό θαύμα και τόν θεωρούν άληθινό ήρωα.

Μά ή αλήθεια είνε ότι αυτοί άνθρωποι ήσαν πλασμένοι ό ένας για τόν άλλον. Και έπρεπε να δοσθούν για να τό καταλάβουν. Σήμερα ζούν ευτυχισμένοι. ΛΑΪ'ΟΝ ΤΖΕΡΑΛΝΤ

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

— Και όμως άλλοτε σεν ήταν έτσι ό Γιάν Σάριτς. Είχε σαράντα παλληκάρια και ήξερε όλα τά κρυφά μονοπάτια τών συνόρων. 'Από εκεί, κάθε νύχτα, περνούσε τά λαθραία έμπορεύματα μπροστά στή μύτη τών άστυνομικών και τών τελωνοφυλάκων. 'Ιόν καιρό πού επαναστάτησε ή 'Ισπανία, ό Γιάν Σάριτς βοήθησε τούς πλούσιους άριστοκράτες να μεταφέρουν στή Γαλλία τούς θησαυρούς και τά θαρύτιμα κοσμήματα τών γυναικών τους. Κ' ήταν τόσο τιμιός κι' αυτός και τά παλληκάρια του, ώστε δέν χάθηκε ούτε μιá πετσέττα!

— 'Ηταν πρό πάντων έξυπνος, μου άκάντησε ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων. "Ηξερε καλά τή δουλειά του. Μιá φορά επέρασε από τό τελωνείο τών συνόρων έχοντας στήν πλάτη του ένα σακκούλι με τήν τροφή του. Οί άστυφύλακες τόν σταμάτησαν. Τόν έψαξαν, εκύτταξαν τό σακκούλι άδιάφορα. Είχε μέσα λίγες όκάδες σούκα και ψωμί. "Ετσι τόν άφησαν ελεύθερο. Κι' ώστόσο σε κάθε τέτοιο σύκο ήταν κρυμμένο κι' από ένα διαμάντι! Πέντε εκατομμύρια πετσέττες άξιζε τό περιεχόμενο τού σακκουλιού, μά κανείς δέν μάντεψε τήν αξία του!

'Ο Γιάν Σάριτς μου διηγήθηκε κατόπιν τούς άγώνες πού έκανε με τά παλληκάρια του για να μη σκοτώνουν τους άστυφύλακες. Κι' αλήθεια αυτός ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είχε έρθει πολλές φορές στα χέρια με τούς άστυνομικούς, είχε τραυματισθί, μά ποτέ δέν είχε σκοτώσει κανέναν. Συχαινόταν τά αίματα, γιατί φοβόταν τήν Κόλασι. 'Η θρησκοληψία τού Γιάν Σάριτς είνε πασίγνωστη στή χώρα τών Βάσκων.

Σήμερα ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είνε ακόμη κι' ένας ευτυχισμένος παππούς. 'Η δυό ώμορφες κόρες του πού παντρεύτηκαν τού έχουν χάρισει ένα σωρό έγγόνια. Κι' ό Γιάν Σάριτς, όμως, όταν θρίσκεται μαζί τους, δέν τους διηγείται τά ήρωικά του κατορθώματα. Δέν θέλει να τούς κάνει λαθρεμπόρους, γιατί οί σημερινοί λαθρέμποροι κάνουν ένα σωρό έγκλήματα. Κι' ό Γιάν Σάριτς δέν θέλει να πάνε στήν Κόλασι αυτά τά άθώα πλάσματα πού τόν λατρεύουν, χωρίς να ξέρουν τό περιπετειώδες παρελθόν του.

ΡΟΖΕ ΣΑΡΡΩ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

Κ' ή Μπέσου εφτιαξε τόν καφέ, αλλά δέν παρέλειψε να ρίξει σ' αυτόν και τό άρσενικό.

'Ο σύζυγός της τόν ήπιε άνύποπτος. "Υστερα όμως από λίγο έκανε ένα μορφασμό πόνου και φέρνοντας τά χέρια του στήν κοιλια του έγινε κατάχλωμος. Καί ξαφνικά σωριάστηκε καταγής, και άρχισε να ούρλιάζει και να σπαράζει.

'Η Μπέσου φαίνεται ότι δέν είχε ποτέ δηλητηριαστρία, γιατί μόλις είδε τό φριχτό μαρτύριο τού συζύγου της, τρελλή από τόν φόβο της, έτρεξε να φωνάξει άμέσως έναν γιατρό και να τού έξηγήσει τι συνέβαινε.

Κι' ό γιατρός κατάφερε να σώσει τόν Μάριον από τόν θάνατο.

Μά αυτή ή ιστορία έφθασε σ' αυτιά τής άστυνομίας, ή όποια και συνέλαυε τήν Μπέσου καταγγέλλοντάς τήν επί άποπειρά δηλητηριάσεως τού συζύγου της.

'Η δίκη τής Μπέσου εκίνησε τό ενδιαφέρον όλου τού Σικάγου. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξι τών δικαστών, όταν ήκουσαν τόν Μάριον να τούς παρακαλή να μη καταδικάσουν τή γυναίκα του.

— Μή μου τήν στερήσετε! Ικέτευσε. Τήν άγαπώ τόσο πολύ.

Και τήν φίλησε με τρυφερότητα στό στόμα.

Οί δικαστάι όμως έκαναν τό καθήκον τους. "Εστειλαν τήν Μπέσου για δυό χρόνια στα κάτεργα. Κι' ό έρωτευμένος Μάριον περιμένει ύπομονετικά να έκτίση ή Μπέσου τήν ποινή της για να τήν πάρη πάλι κοντά του και να ζήσουν... ευτυχισμένοι χωρίς να σκέφτεται ότι μπορεί να τόν δηλητηριάσει άλλη μιá φορά χωρίς όμως τότε να... μετανοήση. ΤΖΑΚ ΣΜΙΘ

ΟΙ «ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ,, ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

φτωχή μοδίστρα μισό εκατομμύριο δολάρια. Τής τά είχε κληρονομήσει ένας θεός της πού είχε πεθάνει ξαφνικά στήν 'Αλάσκα!...

— "Α, τώρα πειά θα ξεκουρασθώ και θα ζήσω πραγματικά ευτυχισμένη... έκανε ή μοδίστρα.

Μά ή κληρονομιά αυτή δέν τής έφερε τύχη, γιατί ό άνδρας της άρχισε να σπαταλά τήν περιουσία τους, να τίς κάνει άπιστίες και μιá ήμέρα τέλος τήν παράτησε κι' έφυγε για τήν Εύρώπη με μιá φίλη της.

Κατά τήν γνώμη λοιπόν τού γενεαλόγου Μόρρισον, πού είνε από τούς πιό διασημούς τού Νέου Κόσμου, τά ξαφνικά πλούτη πολύ σπάνια φέρνουν τή χαρά και τήν ευτυχία.

"Ας παρηγορηθούν λοιπόν όσοι δέν έχουν «θεούς» στήν 'Αμερική... ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ